

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΕΥΛΟΓΕΙ ΤΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Τήν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, 3^{ης} /16^{ης} Ἰουλίου 2021, ἔλαβε χώραν θεία Λειτουργία ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἰακίνθου καί τοῦ ἁγίου Ἀνατολίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως εἰς τόν Ἱερὸν Ναόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ραμάλλαν, εἰς τὴν ὁποίαν λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως τῆς Μπετζάλλας π. Παύλου Ἀλέμ καί τοῦ Ἱερέως Βηθλεέμ π. Γεωργίου. Ζακαμάν, μετέσχον ἰδίως αἱ νεολαῖαι τῶν ἐνοριῶν τοῦ Πατριαρχείου ἐκ τῶν πόλεων Ἱερουσαλήμ, Ραμάλλας, Βηθλεέμ, Τάϋμπε, Μπετζάλλας καί Μπεϊτ- Σαχούρ.

Εἰς τὴν λειτουργίαν ταύτην μετέσχεν ἀφικνούμενος ἐξ Ἱεροσολύμων ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Πρεσβυτέρου π. Ἦσσα Μοῦσλεχ καί τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, εὐλογῶν τὰ μέλη τῶν νεολαιῶν, περί τὰ 140, μετέχοντα ὡσαύτως τῆς θείας Κοινωνίας καί ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς νεολαίας Ραμάλλας.

Μετά τὴν Ἀπόλυσιν τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε τὴν νεολαίαν διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ διὰ στόματος π. Ἦσσα Ἀραβιστί καί ἀπένειμεν εἰς ἕκαστον μέλος εἰκόνα εὐλογίας:

**«Ἴδού δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ'ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό»
(Ψαλμ. 132,1), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.**

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, νέοι καί νέαι.

Ἡ μεθ' ὑμῶν παρουσία ἡμῶν ἐν τῇ φιλαδέλφῳ ταύτῃ Συνάξει τῶν νεολαιῶν τῶν Ρωμαιορθοδόξων Κοινοτήτων μᾶς προτρέπει νά ἀναφωνήσωμεν μετὰ τοῦ ψαλμωδοῦ: «Ἴδού λοιπόν τί ὠραιότερον καί τί τερπνότερον ὑπάρχει παρά νά κατοικοῦν ἀδελφοί ὁμοῦ ἐν ὁμονοίᾳ καί μάλιστα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τό ἕμὸν ὄνομα ἐκεῖ εἶμι καί ἐγώ ἐν μέσῳ αὐτῶν», (Ματθ. 18,20) λέγει Κύριος.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου, ἡ εὐλογημένη αὕτη Σύναξις γίνεται ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς οὔσης τό σῶμα Αὐτοῦ καί Αὐτός [ὁ Χριστός] ἡ κεφαλή τοῦ σώματος Αὐτοῦ, τούτέστιν τῆς Ἐκκλησίας», (Πρβλ. Κολ. 1,18,24) ὡς κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος. Ἡ δέ Ἐκκλησία ὡς ἄλλη «ὄρνις ἐπισυνάγει τὰ νοσσία ἐαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς», (Πρβλ. Ματθ. 23,37).

Τό γεγονός τοῦτο τῆς Συνάξεως ὑμῶν ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὰ πιστά μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο, διότι αἱ προκλήσεις, δηλαδή τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν εἶναι πολλαπλᾶ, ὡς κλιματολογικά, περιβαλλοντολογικά, κοινωνικοπολιτικά, οἰκονομικά καί ἰδιαιτέρως ὑγειονομικά.

Τὴν ἐμπειρίαν ταύτην τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀκαταστασίας εἶχον οἱ προφῆται καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι. Διό καί ὁ Χριστός ἔλεγεν αὐτοῖς [τοῖς Ἀποστόλοις]:

«έγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν, σεισμοὶ τε μεγάλοι κατὰ τόπους καὶ λιμοὶ καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβητρά τε καὶ σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται», (Πρβλ. Λουκ. 21, 10-11).

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν ὀρθὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ διδασκαλίαν, ὁ θεῖος Παῦλος ἐπιστέλλει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ λέγων: «ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δέ τούς μύθους ἐκτραπήσονται», (Β' Τιμ. 4, 3-4).

Ἡμεῖς, τέκνα ἡμῶν ἀγαπητά, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, δηλονότι τὴν Μητέρα ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, καυχώμεθα ἐν Κυρίῳ, διότι ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία εἶναι τεθεμελιωμένη ἐν τῷ σταυρικῷ αἵματι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀφ' ἑνός καὶ ἔχει τὴν ἀποστολικὴν αὐτῆς ἀρχὴν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἰάκωβον τὸν Ἀδελφόθεον, τὸν πρῶτον Ἱεράρχην τῆς Μιάς, Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου.

Ἐπὶ πλέον δέ κατέστησεν ἡμᾶς, κληρον καὶ λαόν, τούς διαβιοῦντας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῆ, διακόνους τῶν ἀψευδῶν αὐτοῦ μαρτυρίων, δηλονότι τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν μαρτυρούντων τὴν Γέννησιν, τὸ Σταυρικόν Πάθος, τὴν τριήμερον Ταφὴν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ σωτηριῶδες ἔργον τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας.

Δόξαν καὶ Εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ ἡμῶν, διότι ἐχαρίσατο ἡμῖν τὴν ἀγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ὡς ὄασις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνατέλλει ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ, ἐν μέσῳ τῶν κοσμικῶν δυνάμεων τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἐν τῇ ὁάσει ταύτῃ «φῶς ἐπιφαίνει τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις» (Λουκ. 1, 79) τοῖς δέ δικαίοις φῶς ἀνατέλλει καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη, (Ψαλμ. 96,11) κατὰ τὸν ψαλμῶδόν.

Δέν ὑπερβάλλομεν λέγοντες, ὅτι ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, τὸ κατοικητήριον τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου καὶ ἡ «Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν»-κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, ἀνεδείχθη καὶ ἀπεδείχθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὁ ἀσφαλῆς λιμὴν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν ἀφ' ἑνός· καὶ ὁ ἀσφαλῆς λιμὴν τῆς πολιτισμικῆς κληρονομίας καὶ τῆς ἐθνικο-θρησκευτικῆς ταυτότητος ἡμῶν ἀφ' ἑτέρου. Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ἡ ταυτότης αὕτη διετηρήθη ἀκεραία καὶ ἀνόθευτος, παρὰ τὰς ποικίλας ἀντιξοότητας καὶ προσβολὰς ἐκ τῶν ἐναντίων, ὡς λέγει ὁ ψαλμῶδός: «Τὸν λαόν σου, Κύριε, ἐταπείνωσαν καὶ τὴν κληρονομίαν σου ἐκάκωσαν» (Ψαλμ. 93,5). «Ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, διήλθομεν διὰ πυρός καὶ ὕδατος καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν».

Διὸ καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, ἔχομεν ἱεράν ὑποχρέωσιν, ἵνα διαφυλάξωμεν τὴν παρακαταθήκην ταύτην, τούτέστιν τὴν πόλιτισμικὴν κληρονομίαν καὶ ἐθνικοθρησκευτικὴν ἡμῶν ταυτότητα, ἀκούοντες πάντοτε εἰς τούς λόγους τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος λέγοντος: «ἐλεεινὸν δέ ἰδέσθαι θέαμα τούς ἐν τῷ πελάγει διασωθέντας, ἐν τῷ λιμένι ναυαγήσαντας» (θά εἶναι δέ ἐλεεινὸ θέαμα, νὰ ἴδῃ κανεῖς αὐτούς πού ἐσώθησαν ἀπὸ τὸ πέλαγος νὰ ναυαγήσουν μέσα στὸ λιμάνι).

Ὁ ἐνεστώς αἰὼν, (Γαλ. 1,4), τὸν ὁποῖον ζῶμεν εἶναι ὁ αἰὼν τῆς παγκοσμιοποιήσεως, τῆς συγχύσεως καὶ τοῦ ἀποπροσανατολισμοῦ, αἱ δέ ἡμέραι

αὐτοῦ πονηραί εἰσι, (Ἐφ. 5,16). Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἐν προκειμένῳ τό Ρωμαιορθόδοξον Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων εἶναι ὁ κατεξοχήν τόπος καί χῶρος τῆς προστασίας, δηλονότι τῆς σωτηρίας ἡμῶν: «Μή φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτενόντων τό σῶμα, τήν δέ ψυχὴν μή δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δέ μᾶλλον τόν δυνάμενον καί ψυχὴν καί σῶμα ἀπολέσαι ἐν τῇ γεένῃ», (Ματθ. 10,28) λέγει Κύριος.

Τούτου ἕνεκεν ὁ ἱερώτατος Παῦλος μᾶς προτρέπει πρὸς θαρραλέον ἀγῶνα, λέγων τό λοιπόν ἀδελφοί μου ἐνδύσασθε τήν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ πρὸς τό δύνασθαι ὑμᾶς στήναι πρὸς τάς μεθοδείας τοῦ διαβόλου· ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καί σάρκα, ἀλλά πρὸς τάς ἀρχάς, πρὸς τάς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τά πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις», (Ἐφ. 6, 10-12).

Ἰδοὺ καιρός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἵνα γνωρίσωμεν τίς ὁ πλοῦτος καί τό βάθος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ Χριστός εἶναι τό Σῶμα καί ἡ κεφαλή αὐτῆς, (Πρβλ. Κολ. 1,27).

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν, Ἀμήν.

Τόν Μακαριώτατον ηὐχαρίστησε διά τό Πατρικόν ἐνδιαφέρον Αὐτοῦ ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Γαλακτίων καί ὁ Πρεσβύτερος τοῦ Ναοῦ π. Ἰάκωβος, οἱ φιλοξενούντες τήν ἐκδήλωσιν ταύτην.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας